

BARNA T. ATTILA

Megtalálom a dunakeszi rendőrfőkapitány igazolványát

*Apám ezerkilencszáznyolcvanöt szeptemberében szabadult.
Sopronkőhidáról.
Négy évet ült.
Anyámmal és nagyanyámmal vártunk rá
a Déli pályaudvaron.
Mikor a vonatról leszállt,
én szaladtam oda hozzá.
Megölelt.*

*Dunakeszin, az új albérletben ünnepeltünk.
Apám hamarosan munkát talált.
Egy éjjel arra ébredtem,
a konyhában ég a villany.
Balhéztál, Tóbiás, ordította egy borizú hang.
Tudom, hogy balhéztál, és el foglak kapni!
Felültem az ágyban.
A nyitott ajtón át a konyhába láttam.
Az asztalnál ott ült apám,
meg egy idegen ember,
rendőregyenruhában.
Anyám a kredencnek dőlve állt.
A rendőr az asztalt verte.
Én mint a barátod jöttem,
nekem megmondhatod, hajtogatta.
Nagyokat csuklott közben.
Nem vagyok a barátod,
mondta csöndesen apám.
Anyám becsukta az ajtót.
Sötétben maradtam.*

*Reggel indultam iskolába.
Az udvaron, a fűben megcsillant valami.
Egy kis könyv.
Még harmatos volt a fedele.
Lehajoltam érte, kinyitottam.
Annak a rendőrnek az arcképe nézett vissza rám.
Magammal vittem, és az iskolában
megmutattam a tanítónőnek.
Azonnal elvette tőlem.*

*Otthon elmondtam apámnak,
mit találtam.
Az a rendőrfőkapitány igazolványa, mondta,
nekem kellett volna odaadnod,
én aztán...
De nem folytatta,
csak legyintett,
és nem tudta eldönteni,
bosszankodjon-e, vagy nevéssen.*

A szájharmonika

*Egy este apám a pincelakásban
kezébe fogta ujjaimat,
hajlítgatta, nézegette őket,
majd azt mondta anyámnak:
A funknak zongorista keze van,
beíratjuk zeneiskolába.*

*Örültem nagyon; mindig is irigyeltem
azokat a társaimat,
akik hegedűtokot, vagy fuvolát lóbálva
zeneórára igyekeztek.
Nekem csak egy szájharmonikám volt.
Azt gyötörtem örökké.
Mentem az utcán, rúgtam a port,
és fújtam, csak fújtam
teli tüdőből, összevissza.
A kutyák őrjöngve rontottak a kerítésnek,
a szomszédok befogták fülüket,
amerre jártam.*

*Aztán apámat visszavitték.
A börtönbe.
Szétesett a szájharmonika is.
Meglazultak benne a csavarok
és kipotyogtak, elveszett
a fémborítás,
a csupasz váz maradt.
Hiába fújtam, nem jött hang belőle.
Tönkrement
az egyetlen hangszerem,
amin soha nem tanultam meg játszani.*

Hommage à Annimucia – Csendélet lanttal (1996, olaj, vászon, 60 × 80 cm)